

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Велико Търново , 19.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети април, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ПЛАМЕН ПОПОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Светослав Калчев Калчев (АП-Велико
Търново)

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ПОПОВ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20214000600084 по описа за 2021 година

въз основа данните по делото и закона прие за установено следното:

Въззивното производство е образувано по протест на прокурор от
Окръжна прокуратура Русе против Присъда № 260010 от 09.11.2020 година,
постановена по НОХД № 277/2020 г. на Русенски окръжен съд.

С обжалваната присъда първоинстанционният съд е признал
подсъдимия А. Т. К. роден на 08.12.1972 г. в гр. Русе, от гр. Русе, български,
гражданин със средно образование, женен, неосъждан, с ЕГН ***** за
НЕВИНОВЕН в това, че на 01.08.2019 г. на 02.08.2019 г. и на 30.09.2019 г. в
гр. Русе на три пъти в условията на продължавано престъпление предложил
дар - парична сума от 1000 до 5000 лв., в размер посочен от Т. Р. А. - на
длъжностно лице - Т. Р. А., в качеството ѝ на системен оператор в група
„Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и
водачи” в сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” към ОД
на МВР - Русе, за да наруши служебните си задължения, произтичащи от

типовата си длъжностна характеристика (рег. № 3286р-19512 от 11.11.2015 г. - „получава, проверява, обработка и въвежда данни от входящите документи в АИС, съгласно утвърдения технологичен ред” - да състави проект за наказателно постановление с неверен регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административното нарушение, или невярно място на извършване на административното нарушение по административно-наказателна преписка по съставен Акт за установяване на административно нарушение № АА 60782/27.07.2019 г. на МПС, като обработи и въведе в АИС неверни данни, различаващи се от данните от входящите документи по посочената административно-наказателна преписка - неверен регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административното нарушение или невярно място на извършване на административното нарушение, което да доведе до недействителност на наказателното постановление и отмяната му от съда, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е ОПРАВДАЛ по повдигнатото обвинение за осъществен състав на престъпление по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Производството е проведено по реда на Глава 27 от НПК в хипотезата на чл. 371, т. 1 от НПК.

Протестът е подаден от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК и срещу подлежащ на проверка съдебен акт, което обуславя процесуалната му допустимост.

В протеста се излага, че присъдата била неправилна и необоснована.

Претендира се въззивният съд да отмени присъдата от 09.11.2020 г. по НОХД № 277/2020 г. на РОС и да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия А. Т. К. за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

В допълнение към протеста на прокурора се твърди, че неправилно бил приложен материалния закон. Съдът допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, довело до незаконосъобразно изключване на доказателства и доказателствени средства от събрания доказателствен материал. Обвинението било доказано и този подсъдим трябвало да бъде признат за виновен по първоначалното обвинение. За да го признае за невинен съдът приел, че системният оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна

полиция” към отдел „Охранителна полиция” към ОД на МВР - Русе Т. Р. А., на която подсъдимият А. Т. К. на три пъти предложил дар - парична сума, нямала качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1 от НК. Съдът приел, че длъжността на системния оператор е такава на „материално изпълнение” в структурата на ОД на МВР и не може да бъде обект на противозаконното въздействие по чл. 304 от НК. Тези два извода били неправилни. В конкретният случай предлагането на дар от подсъдимия било извършено по отношение на лице, от което той искал да осъществи нарушение на служебните си задължения. Тези нарушения включвали действие по служба, тъй като произтичали пряко от служебната му компетентност. Тази служебна компетентност поставяла завишени изисквания към лицето, което я осъществява, тъй като действията му били пряко свързани и обвързани с административно-наказващата функция на звеното, в което системният оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” към ОД на МВР - Русе работело. Тази дейност сочала и поставяла пред лицето служебни изисквания, които характеризирали действията му като такива по служба. Служебните изисквания към длъжността на лицето били пряко обвързани с информацията и данните, които то следвало да въведе и нанесе съответно в автоматизираните информационни системи и на хартиен носител - в съответната регистрова книга /дневник/. Важността на тези данни и информация, които били обвързани с отговорността на лицето, подведено под административно-наказателна отговорност, се явявала от изключително значение, което характеризирало тази дейност извън дейността на простото материално изпълнение. Обвинението не твърдяло, че свид. Т. А. е административно наказващ орган. Тя не подписвала наказателните постановления като техен автор. Независимо от това, нейната дейност не се определяла, като такава по материално изпълнение. В длъжностната ѝ характеристика било вменено тя не просто да преписва даден текст, а да проверява, обработва и въвежда данни от входящите документи в АИС, съгласно утвърдения технологичен ред. Проверката на тези данни предполагала тя да се увери лично, че това, което въвежда в НП е същото, за каквото са данните от входящите документи, какъвто бил актът за установяване на административно нарушение. Функциите не се ограничавали с това просто да изготвя файл от ръкописни бележки или да размножава на копирна машина писмен текст, за да се приеме, че извършва само дейност на материално изпълнение. Неправомерните действия на подсъдимия били насочени към предлагане на дар, за да наруши тя служебните си задължения, като изготви НП със съзнателно погрешно посочване на регистрационния номер на автомобила или мястото на нарушението. При дейност на материално изпълнение тя нямало да има такава възможност. Тогава нямало да има задължение да проверява достоверността на информацията и съответствието ѝ с входящия документ. С възлагането на тези функции тя

била включена в групата на служителите, които осъществявали действия по служба, надхвърлящи материалното изпълнение. По тази причина подсъдимият ѝ предложил на три пъти дар, за да наруши тя своите служебни задължения. Той съзнавал, че свид. Т. А. е единственият служител, на когото е възложена тази дейност. Знаел, че при изготвяне на НП с невярно съдържание в една от двете искани от него части, то щяло да бъде отменено от съда и щели да се постигнат желаните от него последици - ненаказване на извършителя на нарушението. От доказателствата по делото било видно, че подсъдимият действал съгласувано с него и при последващо обжалване на издаденото НП щял да акцентира именно на този елемент, в който свид. Т. А. е нарушила служебните си задължения и е написала неверни факти. Практиката на ВКС за лицата, извършващи дейност на материално изпълнение била категорична, че тези лица извършват дейност, с която не се осъществяват служебни функции в държавното учреждение, предвидени в нормативните актове - Постановление № 3/1970 г. на Пленума на ВС и Тълкувателно решение № 73/1974 г. на ОСНК. В Сектор „Пътна полиция” се изготвяли и издавали наказателни постановления за допуснати от водачите на МПС нарушения на правилата за движение по пътищата. За изготвянето им бил предвиден технологичен ред. На един единствен служител от това държавно учреждение - свид. Т. А. било възложено да ги изготвя, като изрично ѝ било вменено задължението да проверява тяхното съответствие с входящите документи по преписката. Утвърденият технологичен ред изисквал от нея да състави проект за наказателно постановление, в което да провери и да впише регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административното нарушение и мястото на неговото извършване, така както са били посочени във входящите документи. В случай, че била изпълнила служебните си задължения, подс. А.К. нямало да постигне крайната си цел - отмяна на съставеното НП по съдебен ред на това основание. Затова той на три пъти предлага дар, защото без нарушение на служебните задължения от нейна страна, тази цел нямало да бъде постигната. Практиката приемала недвусмислено, че дейност на материално изпълнение извършват чистачите, общите работници, но не и системен оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” към ОД на МВР - Русе. Предлагањето на три пъти на дар от подсъдимия било пряко обвързано с важността на функцията, която системният оператор изпълнявал - въвеждане и нанасяне, което правело тази дейност извън обсега на дейността на материално изпълнение. Системният оператор Т. Р. А. имала качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, т. 1 от НК, а подсъдимият осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК. Съдът допуснал и нарушения на процесуалните правила. Констатацията на съда, че събраните в досъдебната фаза гласни, писмени доказателствени средства и ВДС от използваните СРС след 11.02.2020 г. се явяват опорочени предвид неспазването на сроковете за

провеждане на разследването, визирани в чл. 234 от НПК се съдържала на две места в мотивите на присъдата. Съдът ги изключил от доказателствата съвкупност по делото. Този извод бил изцяло неправилен и ненамираща основа в материалите по делото и в закона. В том 1, лист 94 на досъдебното производство се намирало Постановление от 28.01.2020 г. на административния ръководител - Окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Русе, с което той удължил срока на разследване по досъдебно производство - Преписка № 2604/2020 г. по описа на Окръжна прокуратура (ДП № СлО 2604/2019 г. на ОСлО - Русе) с два месеца, считано от 09.02.2020 г. В същият том 1, на следващите листи 95 и 96 се намирало искането по чл. 234, ал. 3, пр. 1 от НПК, своевременно направено от наблюдаващия прокурор на 24.01.2020 г. за удължаване срока на разследване по Досъдебно производство № 2604/2020 г. по описа на Окръжна прокуратура (ДП № СлО 2604/2019 г. на ОСлО - Русе) с два месеца, считано от 09.02.2020 г. В описа на том 1 на досъдебното производство изрично било записано на кои листи в тома се намират тези два акта - Постановлението на административния ръководител - Окръжен прокурор на Окръжна прокуратура - Русе от 28.01.2020 г. за удължаване с два месеца срока на разследването, считано от 09.02.2020 г. и искане на наблюдаващият прокурор от 24.01.2020 г. за удължаване на срока на разследването, считано от 09.02.2020 г. По тази причина всички действия по разследването след 09.02.2020 г. били извършени законосъобразно, трябвало да породят правни последици, а събраните доказателства следвало да могат да се ползват пред съда при постановяване на присъдата. Изключвайки всички доказателства, събрани по досъдебното производство след 09.02.2020 г. съдът допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което като краен резултат опорочило вътрешното му убеждение и довело до неправилен анализ на доказателствената съвкупност. По тази причина присъдата, с която подсъдимият А. Т. К. е признат за невинен и оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и оправдан по това обвинение била неправилна и необоснована. Съдът приложил неправилно материалния закон и допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, довело до незаконосъобразно изключване на доказателства и доказателствени средства от събрания доказателствен материал. След като съдът признал подсъдимия за невиновен поради липса на дължостно качество на лицето, съдът следвало да обсъди и алтернативно по – леко наказуеми състави за квалифициране на деянието на подсъдимия, което било в нарушение на установените правила. По делото нямало неизяснени обстоятелства.

Претендира се въззивният съд да отмени присъдата от 09.11.2020 г. по НОХД № 277/2020 г. на РОС и да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия А. Т. К. за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като му наложи исканото пред първата инстанция наказание.

С протеста на прокурора и допълнението към него не са направени доказателствени искания.

В съдебно заседание подсъдимият А.К. и неговият защитник адв. Д.С. от АК Русе оспорват протеста на окръжната прокуратура. Намират го за неоснователен и молят да бъде отхвърлен. Изразяват становище, че свид. А. не е длъжностно лице по смисъла на чл. 93 от НК, поради което първоинстанционната присъда е правилна. Липсвали доказателства за извършено престъпление. Фактическата обстановка била неправилно установена от съда. Излагат доводи и съображения.

В съдебно заседание представителят на Великотърновска апелативна прокуратура поддържа протеста и направените искания. Счита, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен за престъплението, за което е предаден на съд, като се наложи наказание. Пледира се и алтернативно – ако съдът намери, че не е извършено престъпление по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, да осъди подсъдимия за такова по 283 от НК.

Съдът, след като прецени всички събрани по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият А.К. бил назначен на работа в системата на МВР на 01.01.1992 г., като заемал длъжността полицай в отдел Охрана на обществения ред и пътен контрол. Въз основа на Заповед № 3363-667 от 01.04.2015 г. на Директора на ОД на МВР - Русе той бил преназначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност” при сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” на ОД на МВР - гр. Русе.

Според типовата длъжностна характеристика за длъжността младши автоконтрольор II-I степен, утвърдена със заповед на Министъра на вътрешните работи, подсъдимият следвало да работи по предотвратяването и пресичането на нарушения по пътищата и изготвя документи, свързани с административнонаказателната дейност и разследването на пътнотранспортни произшествия.

Въз основа на Трудов договор рег. № 3363-1187/15.05.2019 г. свид. Т. Р.

А. била назначена на длъжност „системен оператор” в група „Регистрация и отчет на пътните превозни средства и собствениците им” на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” при Областна дирекция на МВР - Русе. За изпълнение на служебните си задължения А. получавала месечно трудово възнаграждение. За длъжността действала типова длъжностна характеристика с рег. № 3286р-19512 от 11.11.2015 г., утвърдена със Заповед № 3286з-21/05.01.2015 г. Според същата, длъжностните задължения на свид. А. включвали извършване на пряка изпълнителска дейност, съобразно функциите и задачите на звеното, получаване, проверяване, обработване и въвеждане на данни от входящите документи, съгласно утвърдения технологичен ред, изготвяне на отчети, оперативни и тематични справки от АИС, съгласно утвърдения технологичен ред, както и строго спазване правилата за достъп до системите и технологичната дисциплина. Според действащия в ОД на МВР Русе Технологичен ред - рег. № 3264307.2014/27.07.2014 г. съставените АУАН следвало да се отчитат в група ОПТП, АНД и ИАД не по-късно от три дни след съставянето им. От своя страна, в качеството си на „системен оператор”, след получаване на преписката със съставения АУАН свид. А., съобразно технологичния ред, въвеждала по електронен път в информационната система на МВР - АИС АНД /автоматизирана информационна система административно наказателна дейност/ актовете за нарушения по Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. Въвеждането включвало попълване на всички реквизити на съставените на хартиен носител актове в АИС АНД. Дейността на свид. А. се изразявала конкретно в следното: След отваряне на системата тя въвеждала в нарочно поле номера на съставения акт, при което преминавала в следваща фаза след натискане на бутон „Потвърди”. Системата автоматично зареждала имената на актосъставителя. След това попълвала ЕГН на нарушителя и при задействане на бутон „Потвърди” в компютърната бланка се отразявали по електронен път данните на адресата - имена и адрес. Следвало отразяване в нарочни отделения на три дати от страна на свид. А. - на съставяне на акта, на нарушението и на предявяване на АУАН. След това свид. А. следвало да въведе регистрационния номер на превозното средство като след задействане на бутон „Потвърди” системата отразявала отново автоматично марката, модела, номера на рамата и вида му. По същият начин чрез попълване на отделни графи, се пренасяли от хартиения носител в автоматизираната

система часа и мястото на извършване на нарушението, обстоятелствената част, отразена от актосъставителя, както и цифровата квалификация на нарушението. Всичко свид. А. изписвала в нарочните графи, така както е било отразено от актосъставителя в оригинала на съставения преди това АУАН, без да извършва каквато и да е преценка за правилност и законосъобразност. Системният оператор нямал правомощието да извършва проверки, а в случай на установен пропуск, единствената му възможност била да докладва констатираното на прекия ръководител - началника на група АНД. След като свид. А. попълнела всички данни от съставения АУАН в системата, задействала бутон „Запис”, при което същият вече бил заведен и преписката се предавала на административнонаказващия орган - Началника на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” при Областна дирекция на МВР - Русе - свид. М. М.. Според технологичния ред, преди предаването следвало да се положи подпис от системния оператор в горния десен ъгъл на бланката на АУАН, с което се удостоверявало, че същият е въведен в АИС АНД. Извършвала се и справка дали деянието е в условията на повторност, резултатът от която се отразявал върху акта. От своя страна наказващият орган - свид. М. М. вземал решение и определял вида и размера на наказанията на нарушителя, което отразявал в резолюция, след което цялата преписка се връщала физически при системния оператор - свид. А.. Следвало отново попълване на отделни данни в автоматизираната система - първоначално се въвеждал бланковия номер и серията на АУАН, при което системата автоматично генерирала въведените преди това реквизити, извършвала се проверка за допуснати технически грешки, попълвало се съдържанието на резолюцията на наказващия орган, информация относно обжалването на наказателното постановление. При приключване на тази дейност и задействане на бутон „Запис” системата автоматично генерирала проект на наказателно постановление със съответен номер, което системният оператор отпечатвал в три екземпляра на хартиен носител. Същите отнасяла на наказващия орган - свид. М. М., който ги разписвал. По този начин свид. Т. А., в качеството си на „системен оператор”, въвеждала актовете в системата, докладвала на свид. гл. инспектор М. М., отпечатвала проектите на заповеди за прилагане на принудителни административни мерки /ЗППАМ/ и тези на наказателни постановления /НП/. Впоследствие така съставените ЗПАМ и постановления се изпращали на съответните поделения на ОД на МВР - Русе

за връчване.

Свид. Т. А. и подсъдимият А.К. се познавали във връзка с изпълняваната от всеки от тях служба в сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Русе. Към месец август и месец септември 2019 г. единствено свид. А. изпълнявала длъжността „системен оператор” в група „Регистрация и отчет на пътните превозни средства и собствениците им” на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” при Областна дирекция на МВР - Русе. Тя работела сама в кабинет № 6, на ет. 2, находящ се в сградата на ОД на МВР - Русе, на бул. „Липник” № 133. На 01.08.2019 г., в края на работния ден, около 17,00 ч. подс. А.К. влязъл в кабинета на свид. А., където тя изпълнявала служебните си задължения. В разговора между двамата подсъдимият поискал тя да направи справка и да провери дали по административнонаказателна преписка 19-1085-003333, по съставен Акт за установяване на административно нарушение № АА 60782/27.07.2019 г. срещу И. К. Т., имало издадено наказателно постановление. За целта той предоставил на свид. А. ЕГН на И. К. Т., когото познавал от известно време. Разполагал и с телефонния му номер. След като свид. А. се съгласила въпреки, че подсъдимият не работел по тази преписка, тя направила проверка в АИС и заявила на подсъдимия, че все още не бил издаден санкционен акт. Посочила му, че става въпрос за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, както и че е твърде рано за издаване на наказателно постановление. От своя страна подс. А.К. посочил, че става въпрос за ПТП и се заинтересувал дали материалите по същото са при нея. Свид. А. му отговорила, че само АУАН за управление на превозно средство след употреба на алкохол е при нея, тъй като по отношение на пътното транспортно произшествие било образувано досъдебно производство. Тогава подсъдимият директно попитал свид. А. дали може да допусне грешка в наказателното постановление. Конкретизирал, че става въпрос за техническа грешка, като например да обърка номера на превозното средство при въвеждането му в АИС. Казал й още, че за това нещо ще получи сума от 1000 - 2000, по нейна преценка, колкото каже. Опитал се да я убеди с твърдението, че грешки се случват често. Свид. А. първоначално мълчала и едва при тръгването на подсъдимия заявила, че няма да направи това, което иска от нея. При това той се обърнал към нея с думите: „Е, как ще работим с теб занапред?” и излязъл от кабинета й. Тъй като

времето било напреднало, тя решила да разкаже за разговора си с подсъдимия на началника на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” на ОД на МВР - гр. Русе - свид. М., но на следващия ден. На 02.08.2019 г. сутринта св. Т. А. посетила кабинета на свид. М. и разказала всичко за срещата си с подсъдимия и предложението му да допусне грешка при попълване на данните в АИС при изготвяне на проекта на наказателно постановление. Изглеждала притеснена и уплашена.

Малко по - късно на същата дата - 02.08.2019 г., около 14,00 – 15,00 часа в кабинета ѝ отново влязъл подсъдимият К.. Той поискал от свид. А. да забрави за случилото се, а тя от своя страна го попитала дали изобщо е бил сериозен в предложението си. Тогава подсъдимият заявил, че е бил напълно сериозен, че не се шегувал с подобни неща. Посочил и каква грешка би могла да допусне в наказателното постановление - в регистрационния номер на превозното средство или в мястото на нарушението, които грешки биха опорочили санкционния акт. Отново обяснил, че такива грешки се случват и е възможно да се допуснат няколко пъти годишно, но не повече от пет, шест, за да остане незабелязано. Посочил, че в този случай ще получи сума, каквато тя прецени - 2000-3000-5000, която тя счела, че е в лева. Междувременно свид. М. уведомил служителите на отдел „Вътрешна сигурност” при ОД на МВР Русе, като била проведена и беседа със свид. Т. А. и пред тях тя отново разказала за предложенията на подс. А.К..

На 07.08.2019 г. била сезирана Окръжна прокуратура - Русе и на 09.08.2019 г. с постановление на прокурор при Русенска окръжна прокуратура било образувано досъдебно производство № 2604/2019 г. по описа на РОП за престъпление по чл. 304, ал. 1 от НК. В рамките на същото от страна на наблюдаващия прокурор било направено искане рег. № RB421122-001-08/25-58 от 19.08.2019 г. за използване на СРС чрез оперативните способности „наблюдение”, „подслушване”, „проследяване” и „проникване” по смисъла на чл. 5, чл. 6, чл. 7 и чл. 8 от ЗСРС по отношение на подс. А. Т. К.. По същото било издадено разрешение от и.ф. Председател на Русенски окръжен съд рег. № 73 от 19.08.2019 г. за срок от 60 дни, считано от 00,00 часа на 20.08.2019 г. за използването и на СРС „наблюдение, проследяване, подслушване и проникване” и документиране чрез звукозапис и видеозапис.

На 30.09.2019 г. малко преди 15,00 часа подс. А.К. отново посетил свид. Т. А. в работния ѝ кабинет в сградата на сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР-Русе. В рамките на водения между тях разговор той отново поискал от нея да направи справка в АИС и да провери дали е било издадено наказателно постановление по съставения АУАН на свид. И. Т.. За да помогне при извършване на справката подсъдимият продиктувал на свид. А. ЕГН на свид. Т. и след въвеждането му в системата тя установила, че все още не било съставен санкционен акт. Последвал разговор между двамата, в който свид. А. уверила подсъдимия, че в конкретният случай, при установена концентрация на алкохол от 1,16 промила, наказателно постановление ще бъде издадено. От своя страна подсъдимият ѝ заявил, че е говорил с нарушителя скоро и отново предложил на свид. А. да допусне техническа грешка при попълване на данните в АИС, при изготвяне на проекта на наказателно постановление. Свид. А. поискала от подсъдимия ясно и конкретно да и посочи какво предлага. Последният, след като се уверил, че не е възможно да се обърка ЕГН на нарушителя, предложил на свид. А. да обърка номера на автомобила. Заявил, че ще говори с „адвокат” и я попитал: „Колко да му кажа?”, „Две, три, пет. Казваш го. Ти си човекът, който ще каже”. След това посочил, че е достатъчно да се сгреша регистрационния номер, като се поколебал дали да не се допусне и грешка в мястото на извършване на нарушението. След справка в системата изразил съмнение, че мястото е било сбъркано от актосъставителя. В тази връзка, веднага след разговора си със свид. А., подс. К. се обадил на свид. И. Т. по мобилния телефон, уточнил мястото на произшествието, което се оказало правилно отразено в съставения АУАН, съобщил му, че е говорил с колежката си, след което двамата се уговорили да се срещнат някой друг ден.

Впоследствие, в изпълнение на служебните си задължения и във връзка с АУАН № АА 60782/27.07.2019 г., свид. Т. А. съставила проект на наказателно постановление на свид. И. К. Т., в който вписала коректни данни за деянието, автомобила, с който било извършено същото и неговия водач. Съставеният от свидетелката проект бил одобрен от свид. М. М. и подписан от него. Издаденото наказателно постановление №19-1085-003333/02.12.2019 г. било връчено на свид. Т., не било обжалвано и влязло в законна сила.

В резултат на приложените специални разузнавателни средства въз

основа на искане рег. № RB421122-001-08/25-58 от 19.08.2019 г. и разрешение от и.ф. Председател на Русенски окръжен съд рег. № 73 от 19.08.2019 г., за времето от 14,46 ч. до 14,54 ч. на 30.09.2019 г. били осъществени „видеозапис” и „звукозапис” по отношение на действията и разговорите на А. Т. К. в стая № 6, намираща се на 2 етаж в административната сграда на „Пътна полиция” ОД на МВР - Русе на бул. „Липник” № 133 при използване на оперативните способности „наблюдение” и „подслушване”. В резултат от оперативен способ „подслушване” по смисъла на чл. 6 от ЗСРС на мобилен телефонен номер, ползван от подс. А.К., след получено разрешение за използване на този вид специално разузнавателно средство от и.ф. Председател на Русенски окръжен съд рег. № 73 от 19.08.2019 г., бил изготвен звукозапис на разговор, проведен по мобилен телефон с номер *****, ползван от подсъдимия А.К., на 30.09.2019 г. в 14.55.26 часа с телефонен номер *****, ползван от свид. И. Т..

След анализ на събраните по делото доказателства, ценени заедно и поотделно, настоящият въззивен състав установи фактическа обстановка, каквато е описана и в мотивите на обжалвания първоинстанционен съдебен акт. В подкрепа на нейната достоверност се явяват гласните и писмените доказателства по делото, включително и тези, събрание след 09.02.2020 г. Едно от възраженията в протеста е, че съдът неправилно е изключил от доказателствената съвкупност всички процесуални действия след тази дата, тъй като нямало акт за удължаване на срока на разследването от прокурор. Сочи се, че на л. 94 от том I на ДП се съдържа точно такова постановление. В мотивите към присъдата /на л. 8 и 9/ Русенски окръжен съд е записал, че последният прокурорски акт за удължаване срока на разследването е за периода от 09.12.2019 г. до 09.02.2020 г. и други актове по чл. 234, ал. 3 от НПК не се намирили в ДП. По тази причина съдът е изключил от доказателствената съвкупност всички „извършени процесуални действия след 09.02.2020 г.”, в това число събирането на гласни доказателства /чрез разпита на свид. И. Т. на 11.02.2020 г. и на 05.03.2020 г./ и установеното посредством използването на СРС. Това становище на първоинстанционния съд е неправилно и се дължи на пропуски в запознаването с материалите по делото. Действително на л. 94 от том I на ДП е приложено постановление от 28.01.2020 г. на Административен ръководител – окръжен прокурор в РОП, с

което е удължен срока за разследване по Досъдебно производство – преписка № 2604/2019 г. по описа на РОП /ДП № СЛО 2604/2019 г. на ОСЛО Русе/, провеждано за престъпление по чл. 304 от НК с два месеца, считано от 09.02.2020 г. Протоколите за изготвяне на Веществени доказателствени средства са от 14.02.2020 г. и 10.03.2020 г., т.е. преди изтичане срока за удължаване на разследването на 09.04.2020 г. По тази причина не е съществувала никаква пречка събирането на гласни доказателства чрез разпита на свид. И. Т. на 11.02.2020 г. и на 05.03.2020 г. и установеното посредством използването на СРС да се ползва при преценката на фактите по делото. Горният пропуск на първоинстанционния съд обаче не се е отразил на правилното установяване на фактическата обстановка.

Защитникът адв. Д.С. от АК Русе и подсъдимият А.К. считат, че по делото липсват доказателства К. да е разговарял с нарушителя по административната преписка И. Т., а на 30.09.2019 г. свид. Т. А. сама повдигнала темата, свързана с нарушението на Т.. Тези възражения са неоснователни и не намират подкрепа в доказателствения материал по делото. На първо място, от показанията на свидетелката Т. Р. А., които въззивният съд също намира за логични, последователни и непротиворечиви се установява, че подс. А.К. е идвал при нея три пъти за да ѝ предлага парична сума в размер от 1000 до 5000 лв. за да наруши служебните си задължения, като състави проект за наказателно постановление с неверен регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административното нарушение, или невярно място на извършване на административното нарушение по административно-наказателна преписка по съставен Акт за установяване на административно нарушение № АА 60782/27.07.2019 г. на МПС, т.е. да въведе в АИС неверни данни и това да има за последица недействителност на наказателното постановление и отмяната му от съда. АУАН с типова бланка № АА 60782 от 27.07.2019 г. е издаден именно срещу свидетеля И. К. Т. за извършено нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП /управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда/.

Твърденията на свид. Т. А. се потвърждават от показанията на свид. М. М. М. /л. 41 - 44 от том I, папка 1 на ДП/, който към този момент е бил началник на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” на

ОД на МВР - гр. Русе. От изявленията му става ясно, че свид. А. е уведомила свид. М. на следващия ден след първото посещение на подс. К., като случаят касаел ПТП на бул. „Христо Ботев” в гр. Русе с участник /водач/, употребил алкохол с концентрация 1,16 промила. Точно такива са данните, отразени в АУАН с типова бланка № АА 60782 от 27.07.2019 г., издаден срещу свидетеля И. К. Т.. Свид. А. била видимо притеснена и уплашена, което съдът възприема за нормална реакция на служителката вследствие на преживяното след срещата с подсъдимия.

Свид. И. Т. е разпитан на л. 65 от том I, папка 2 на ДП. Не отрича, че познава подс. А.К., макар да твърди, че не е предлагал чрез него суми на друго лице, за да бъде опорочено наказателното постановление. Напълно логично е свид. Т. да отрече да е предлагал суми за подкуп, тъй като по този начин би уличил себе си в извършването на престъпление. Показанията на свидетелите М. на л. 41 - 44 от том I, папка 1 на ДП и Т. л. 65 от том I, папка 2 на ДП са приобщени чрез прочитането им по реда на чл. 373, ал. 1 във вр. с чл. 372, ал. 3 от НПК. Окръжният съд неправилно е изключил показанията на свид. Т. на л. 65 от том I, папка 2 на ДП, дадени на 11.02.2020 г., тъй като е счел, че са снети извън срока за разследване. Както вече споменахме, този срок е бил удължен считано до 09.04.2020 г. с постановление на окръжния прокурор на РОП. Свид. Т. е дал показания и на л. 93 от том I, папка 2 на ДП, които за разлика от предходните не са приобщени по съответния ред, но това не се налага, тъй като не съдържат факти, различни от първоначално изнесените.

По делото са представени писмени доказателства – месечни и часови графици, разпечатка от система за локализация, ведомости, справки за работа, докладни, дневник АУАН, ежедневна форма на отчетност и др. въз основа на които защитата твърди, че на 01 и 02 август 2019 г. подс. А.К. е бил на работа в района на Дунав мост с румънски екип. За същите обстоятелства са разпитани и свидетелите Г. В. и С. С.. В своите показания на л. 272 – 276 от НОХД /и по-конкретно на л. 275/ свид. М. М. М. изрично заявява: „Когато служителят Т. Р. съобщи за подс. А.К., аз извърших проверка в системата за видео наблюдение – за въпросните дни дали служителят е влизал в тази стая. Извърших проверка за 01 август и 02 август, за двата дни, за които тя ми каза. На 01 август около 17 часа. Констатирах, че наистина е влизал в стаята, както

твърдеше Т. Р.”. Горното кореспондира изцяло с изнесеното в показанията на свид. Т. Р. А.. Следва извода, че въпреки служебната си ангажираност, на конкретните дати подс. А.К. е намерил време и възможност да посети свид. А. и да я занимае с описаните в ОА въпроси.

В своите обяснения подс. А.К. твърди, че е сътрудничил на отдел „Вътрешна сигурност”. Твърди също, че в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция” имало множество случаи на умишлено сгрешени данни в проектите за наказателни постановления, а неговите разговори със свид. А. били част от такова разследване. По делото са приложени справка от Дирекция „Вътрешна сигурност” и сигнали за корупция от А.К. срещу различни служители на МВР, от което е видно, че единствените такива сигнали на К. са от 2016 г. и 2017 г. Няма данни през 2019 г. подс. А.К. да е бил ангажиран с оперативно разследваща дейност от страна на Дирекция „Вътрешна сигурност”. Освен това, в показанията си на л. 126 – 127 от НОХД свид. М. Т. М. – служител в Дирекция „Вътрешна сигурност” е казал: „...категорично той /подсъдимият/ не може да бъде контактно лице”. А.К. единствено е подавал сигнали, по които е работено в дирекцията. Видно е, че в кориците на делото не съществуват доказателства, от които да се установи, че през 2019 г. подс. А.К. е бил ангажиран с разследване в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция”, където работи свид. Т. Р. А.. Още по-малко същият може да бъде контактно лице със служители, заподозрени в корупция, и да води лични разговори с тях с цел да ги уличи в извършването на престъпления.

Данните по делото са в противоположна на тези твърдения посока. В класифицирания том се съдържат материали, които са приобщени по съответния ред чрез прочитане. От протокол за проведен разговор от подс. А.К. по телефон на 30.09.2019 г. се разбира, че същият говори с лице, което нарича „Ивчо”, пита го дали ПТП е станало на булевард „Христо Ботев”, съобщава му, че е говорил с колежката „да видят”, уговаря си среща с него, пита кой е адвокатът му, иска да се срещне с него заедно с „Ивчо”, за да видят кой е най-добрият вариант. Установено е, че входящото обаждане е на телефонния номер на свид. И. К. Т. и той е лицето, което подсъдимият нарича „Ивчо”. От друг протокол в този том става ясно, че на 30.09.2019 г. подс. А.К.

е посетил стая № 6 на втори етаж в административната сграда на сектор „ПП” при ОД на МВР Русе, където е работното място на свид. Т. А.. После пита за развитието по случая на човек, когото е записал в телефона си като „Опела” и диктува ЕГН на този човек. Същото ЕГН е записано при снемане самоличност на свид. И. К. Т.. Служителката в канцеларията също установява, че става дума за И. К. Т.. Подсъдимият уточнява, че се касае за ПТП с алкохол. После предлага да се обърка нещо в НП, напр. номера на колата. След това подсъдимият казва, че ще говори с адвоката, като се интересува колко да му каже. Предлага – две, три, пет и уведомява служителката, че тя трябва да каже. После подс. К. заявява, че само объркването на номера на колата е достатъчно. Видно е, че на 30.09.2019 г. инициативата за разговор относно случая с И. К. Т. е изцяло на подс. А.К., а не по инициатива на свид. Т. А., както твърди защитата. Той има неговото ЕГН в телефона си, диктува го на А., предлага да бъде сгрешен номера на автомобила в НП, заявява, че това е напълно достатъчно и твърди, че ще говори с адвокат, на когото трябва да каже точна сума. Предлага тази сума да е „две, три или пет”, като А. следвало да посочи каква да е сумата. Отделно от това, при разговора си по телефона с „Ивчо” подс. К. се интересува не само от мястото на ПТП, но подчертава, че е „говорил с колежката... да видят”, иска да се срещне лично с адвоката на „Ивчо”, като целта му е да обсъдят „кой е най-добрият вариант”. Следват изводите, че подс. А.К. не е участвал в разследване на корупция в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция” гр. Русе, не се е интересувал от случая на И. Т. по такъв повод, а защото е искал от свид. Т. А. „да обърка нещо” при въвеждането на данните в НП, сам е предлагал какво да се обърка и е сочил конкретни суми, които А. може да поиска за да допусне такава грешка. Фактическата обстановка е правилно установена от окръжния съд, а възраженията на защитата в тази насока са неоснователни.

В протеста на прокурора се твърди, че свидетелката Т. Р. А. е длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1 от НК, в качеството ѝ на системен оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи” в сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” към ОД на МВР - Русе, като задълженията ѝ, произтичали от типова длъжностна характеристика. Като приел обратното,

окръжният съд допуснал нарушение на материалния закон, довело до неправилното признаване на подсъдимия за невинен. В мотивите на протестираната присъда съдът е обсъдил, че системният оператор Т. А. осъществява дейност само на материално изпълнение, която е изключена изрично от кръга на длъжностните лица, съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 1, б. „а” от НК. След като А. не е длъжностно лице, същата не може да бъде адресат на предложен подкуп, какъвто се описва в обвинителния акт. Тези разсъждения на окръжния съд са правилни. Прокуратурата твърди, че подс. А.К. е предложил подкуп на А. за да допусне умишлено грешка в проект за наказателно постановление, което е следвало да се издаде въз основа на АУАН № АА 60782/27.07.2019 г. Процедурата по издаване на АУАН и последващо НП е изчерпателно уредена в чл. 36 – 58г от ЗАНН. В това производство участват нарушител, актосъставител, свидетели по акта и наказващ орган. Редът за налагане на административни санкции не предвижда участието на „системен оператор” или изготвянето на „проект” за наказателно постановление. Действително, в Длъжностна характеристика Пер. № 3286р-19512 от 11.11.2015 г. е записано, че системният оператор „получава, проверява, обработва и въвежда данни от входящите документи в АИС, съгласно утвърдения технологичен ред”. Това на практика означава, че системният оператор А. въвежда данните от АУАН в специална компютърна програма, генерираща бланка на наказателно постановление, като подготвя примерен проект за окончателното наказателно постановление. Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН обаче, наказващият орган е този, който издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение. Нещо повече – съгласно чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Видно е, че проверката на АУАН е лично задължение на наказващият орган. Той извършва и преценката по чл. 54 от ЗАНН. Негово е задължението да спази реквизитите по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН и да положи свой подпис, съгласно чл. 57, ал. 2 от ЗАНН. Следователно, дейността на наказващият орган /в случая Началника на сектор „Пътна полиция” към отдел „Охранителна полиция” при Областна дирекция

на МВР – Русе/ е правна дейност, осъществява се лично от длъжностното лице, като се извършват и редица преценки за редовност и законосъобразност на съставения АУАН.

Фактът, че началникът на сектор „ПП” е прехвърлил част от своите задължения на служител във ведомството не прави този служител участник в производството по установяване на административни нарушения, нито включва действията му, като част от дейността по налагане на административни наказания. Казано с други думи, няма пречка служител от типа на системния оператор да улесни началника и да му спести време, като подготви примерен проект за НП, но това не освобождава наказващият орган от задължението да извърши всички проверки по закон, включително правилно ли са отразени данните от АУАН в НП и отговарят ли на действителното фактическо положение. Автор на НП е наказващият орган и полагайки своя подпис, той носи отговорност за твърденията си. Да се счита, че грешката на системния оператор би променила хода на административно-наказателното производство означава да се предположи, че наказващият орган подписва наказателни постановления без да ги чете, без да ги проверява и без да извършва необходимите преценки, което е недопустимо. Макар подобно поведение да е недопустимо, изглежда точно такова е твърдението на прокуратурата в ОА, след като се счита, че объркване на регистрационния номер на МПС от системния оператор води до отмяна на НП в съда. Това няма как да се случи ако изрично оправомощеното от ЗАНН длъжностно лице – наказващият орган изпълни задълженията си по Глава трета, раздел IV от ЗАНН. Ето защо считаме, че дейността на системния оператор е единствено такава по материално изпълнение, не е предвидена в закона и се извършва само защото наказващият орган е решил да се „разтовари” от част от личните си задължения, вписвайки ги в длъжностната характеристика на друг служител от ведомството. Същият казус би възникнал, ако съдия реши да даде на съдебен помощник да изготви проект за съдебно решение и се счита, че допускане на грешка от съдебния помощник би довело до отмяна на това решение. Изготвянето на съдебния акт и преценките по него са задължение на съдията. Първата инстанция уместно се е позовала в мотивите и на константната съдебна практика по тези въпроси.

Правилни са и разсъжденията на окръжния съд, че свид. Т. А. не попада

и в кръга на длъжностните лица по чл. 93, т. 1, б. „б” от НК. Тук няма значение и дали А. е нарушила задълженията си или е отказала да направи това, след като същата не отговоря на критериите за длъжностно лице по смисъла на чл. 304 от НК. Не можем да се съгласим и с твърдението в протеста, че дейността на системния оператор е от „изключително значение”, тъй като по закон, в производството по издаване на НП такава дейност въобще не съществува, а въвеждането ѝ с длъжностната характеристика на друг служител не освобождава наказващия орган от всички негови задължения преди подписването на НП. Каквито и задължения да са възложени на А. с длъжностната характеристика, те не са от характер да могат да доведат до поражение, прекратяване или изменение на правни отношения. Нейната дейност не е правна, не съдържа елемент на преценка, а се свежда до механично нанасяне на данни, които началникът на ПП следва да провери и прецени. Проверката като дейност е възложена на наказващия орган и евентуалните грешки на подпомагащият го системен оператор не следва да водят до издаване на порочно НП. Това, че подс. К. се е насочил да предлага дар именно на А., говори за вероятно съществуваща порочна практика началникът на сектор „ПП” да подписва наказателни постановления без да ги проверява, което отново не прави системният оператор „длъжностно лице”.

Прокурорът претендира, ако съдът намери, че не е извършено престъпление по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, да осъди подсъдимия за такова по чл. 283 от НК. На това искане се противопоставя защитникът адв. С., като заявява, че подсъдимият не се е защитава срещу такова обвинение. Искането на прокуратурата е недопустимо. Съгласно разпоредбата на чл. 283 от НК длъжностно лице, което използва своето служебно положение, за да набави за себе си или за друго противозаконна облага, се наказва с лишаване от свобода до три години. Това е съвсем различно престъпление, което се намира в Раздел втори на Глава осма на НК – Престъпления по служба. Престъплението по чл. 304 от НК се намира в Раздел четвърти на Глава осма на НК – Подкуп. Различни са обществените отношения и сфери, които се засягат. За да е налице обвинение по чл. 283 от НК следва да се обоснове в какво длъжностно качество е действал извършителя, как е използвал своето служебно положение за да постигне

престъпната си цел, каква противозаконна облага е искал да набави и за кого е била тя – за себе си или за друго лице, като в последния случай следва да се конкретизира това друго лице и да се представи връзката му с деянието. В обвинителния акт по НОХД № 277/2020 г. такива фактически твърдения няма. Прокурорът е заявил, че подс. А.К. е искал да подкупи длъжностно лице, но не и, че самият той е действал в това качество. Липсва каквото и да било твърдение К. да се е възползвал от своето конкретно длъжностно качество – автоконтрольор, като се изключи само това, че по този повод се е познавал с Т. А.. Свид. А. би могла да има познанство с всяко друго трето лице и да го допусне на работното си място, независимо дали работи в системата на МВР. Въобще липсва каквото и да е твърдение К. да е действал пред А. от позицията на длъжността, която е заемал или А. да е била поставена в положение да се съобразява с тази длъжност. Липсва описание на конкретна облага, която е искал К. за себе си или за другото. Като такава би могла да се предположи бъдещата отмяна на НП, но осъдителната присъда не може да почива на предположения, а произнасянето на съда следва да бъде само върху ясни обвинителни твърдения. Липсва и твърдение кой е следвало да бъде получател на облагата – подсъдимият, получавайки нещо срещу действията си или нарушителят по съставения АУАН или и двамата. Към настоящият момент и при сега действащият НПК, повдигане и поддържане на обвинението са правомощия единствено на прокуратурата. Съдът няма право да приема нови фактически положения, срещу които подсъдимият не се е защитавал, и въз основа на тях да постанови осъдителна присъда. Още по-малко съдът има право да осъди подсъдим, като „предполага“ какво е имал предвид прокурора. Подсъдимият не се е защитавал срещу повдигнатото обвинение по чл. 283 от НК и срещу ясно представена фактология в тази насока, поради което осъждането му за такова престъпление е недопустимо.

Престъпление е това общественонеопасно деяние, което е извършено виновно и е обявено от закона за наказуемо. Тежестта да се докаже обвинението лежи върху прокурора и разследващите органи. Преди всичко подлежи на доказване извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него /чл. 102, т. 1 от НПК/. След като в производството по НОХД № 277/2020 г. на РОС не е доказано подсъдимият да е извършил престъпление

по чл. 304, ал. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК от обективна страна, правилно окръжният съд е признал същия за невинен и го е оправдал по така повдигнатото му обвинение.

С оглед постановената изцяло оправдателна присъда, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК, разноските по делото правилно са оставени за сметка на държавата.

В заключение, може да се направи извод за правилност, мотивираност и законосъобразност на атакуваната присъда, което от своя страна обуславя цялостното ѝ потвърждаване. Изведеният в нея извод почива на събраните по делото доказателства.

При служебната проверка въззивният съд не констатира основания за изменение на първоинстанционната присъда, както и да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Водим от горното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260010 от 09.11.2020 година, постановена по НОХД № 277/2020 г. по описа на Русенски окръжен съд.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____